

Papp Attila Zsolt

Halotti beszéd

Eljönnek egyszer a zsákos emberek,
hajnalban érkeznek a peremvidék
előtti végső vasútállomásra.

Lekászálódnak sorban a vonatról,
elindulnak a töltésen dél felé,
a himbálózó zsákokkal vállukon,
idegen arcok sötét csuklyák alatt,
mint valóra vált gyerekijesztgetés.

Áll egy kisfiú a töltés mentén, nem
szalad el, pedig minden erre hajtja.
Mi van azokban a zsákokban, kérdi.

Halottak, leghalottabb halottaink
fejei, beszélő fejek, ők mondják
a legjobb történeteket magunkról.
A halottak mesélik el helyettünk,
amire mi már nem emlékezhetünk.
Így felelnek, távolodóban, délnek.

A kisfiú elindul visszafelé,
sietség nélkül, füttyörészik közben,
nincs ebben semmi félelmetes tehát.

Így közeledik, egyszer csak ott vagyok
az állomásnál, vállamon a zsákom,
gallérom alá beférkőzik a szél –
hogyan, mikor kerülhettem én ide,
érezem a mozgást, de félrenézek, mert
nem akarom hallani, amit beszél.

A Holt-tenger vízszintje

*Mi lelt téged, tenger, hogy elfutottál,
és téged, Jordán, hogy meghátráltál?
Zsoltárok könyve 114:5*

*A Holt-tenger szintje rohamosan csökken,
a vízszint még itt volt kétezerben – írja
a táblán, mögötte mélyülő sivatag,
kiszáradt meder, csenevész pálmafákkal.
Ez a meder egyidős a szerelemmel,
a miénkkel, együtt terjed az időben,
csak a tenger veszti el hadállásait.
Valami visszavonhatatlan tűnik el
belőlünk, a sója kicsapódik testünk
sivatagi felszínére. Emlékezünk,
ezen a helyen fordult meg egyszer minden,
s ki tudja, meddig vonulhat fedezékbe
a pusztulás elől egy tenger, ami holt,
és melyik szintjelző után változunk át
az első élőlényekké a halott, sós
vizekben, elhagyva sivatagosodó
bőrünk, a levedlett szerelmet a parton:
rajta húsz év kicsapódott sója, ami
a visszavonuló tenger felett tartson.*